

La utopia enderrocada

El Palau Robert inaugura l'exposició 'L'underground i la contracultura a la Catalunya dels 70' | La mostra romandrà oberta fins al 28 de novembre | Els comissaris han estat Pepe Ribas i Canti Casanovas | El contingut se centra en els moviments culturals i socials de la dècada dels 70

Exposició Underground | Jordi Novell

La contracultura i el moviment underground de la dècada dels anys 70, tindrà un reconeixement oficial. Des d'avui i fins al 28 de novembre del 2021 es podrà visitar al Palau Robert de Barcelona una mostra comissariada per Pepe Ribas -històric cofundador i responsable de la revista Ajoblanco- i Canti Casanovas -coordinador de 'La web sense nom'. La mostra ha estat un encàrrec de la Direcció General de Difusió de la Generalitat de Catalunya, i està dividida en diferents espais temàtics que comprenen la irrupció de les comunes, el feminisme, la psicodèlia, l'ecologia, l'espiritualitat, les músiques i les arts d'avantguarda, els còmics o els fanzins, entre moltes altres referències.

L'exposició mostra més de 700 peces de l'època: fotografies, discos, vídeos i altres elements que exemplifiquen la revolució cultural que durant una dècada es va produir a Catalunya.

Mostra de fotografies i cartells de concerts internacionals. Foto: Jordi Novell

Bona part de l'exposició se centra en la revolució musical, que comença amb el naixement del **Grup de Folk**, evoluciona amb la música progressiva i els grups de l'Ona Laietana, i mor coincidint amb la irrupció del punk. Per acompanyar l'exposició, Enderrock ha publicat un suplement especial, distribuït amb la revista del mes de juny -i que també es pot trobar al Palau Robert-, on s'analitza el període des del punt de vista musical, i s'acompanya d'un pòster en format A2 amb els '50 discos de l'underground'.

Les cançons de l'underground

Com a mostra de la riquesa d'una escena que sovint ha quedat amagada de les cròniques oficials, Enderrock ha confeccionat una *playlist* amb 50 cançons que defineixen musicalment una època.

Reproducció de la cortina de la sala Zeleste. Foto: Jordi Novell

La música zelestial

Un dels espais recreats a la mostra és l'antiga sala Zeleste ubicada al carrer Argenteria de

<https://www.enderrock.cat/noticia/22830/utopia-enderrocada>

Barcelona. Zeleste era un espai on es programaven habitualment concerts, i on l'afluència constant de músics va acabar originant allò que es va acabar denominant 'Ona Laietana'. Els principals experiments de fusió entre el rock i el jazz i el nostre país van tenir el segell discogràfic i estilístic de Zeleste. Creada per Víctor Jou i Pepe Alpuente, l'any 1986 va marxar del barri del Born per traslladar-se al carrer Almogàvers, al Poblenou.

A continuació, llistem quins van ser, segons els comissaris de l'exposició, els discos més punxats durant els primers anys de la sala Zeleste.

Música britànica

King Crimson

In the Court of the Crimson King
(Island, 1969)

Pink Floyd

Atom Heart Mother
(Harvest, 1970)

The Incredible String Band

U
(Elektra/WEA, 1970)

Fairport Convention

Angel Delight
(Island, 1971)

Jethro Tull

Aqualung
(Chrysalis/Island, 1971)

David Bowie

The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars
(RCA, 1972)

Jethro Tull

Thick as a Brick
(Chrysalis, 1972)

Soft Machine

Six

(CBS, 1972)

Yes

Close to the Edge

(Atlantic, 1972)

Genesis

Selling England by the Pound

(Charisma, 1973)

Gong

Flying Teapot

(Virgin, 1973)

Pentangle

Pentangling

(Transatlantic Records, 1973)

Pink Floyd

The Dark Side of the Moon

(Harvest, 1973)

Jazz nordamericà

Frank Zappa

Hot Rats

(Bizarre/Reprise, 1969)

Miles Davis

Bitches Brew

(Columbia, 1970)

John Surman

Morning Glory

(Island, 1973)

Mahavishnu Orchestra

Between Nothingness & Eternity
(Columbia, 1973)

Frank Zappa

Apostrophe
(DiscReet, 1974)

Herbie Hancock

Thrust
(Columbia, 1974)

Weather Report

Mysterious Traveller
(Columbia, 1974)

Chick Corea

The Leprechaun
(Polydor, 1976)

Altres

Alan Stivell

Renaissance of the Celtic Harp
(Fontana/Philips, 1972)

Premiata Forneria Marconi

Storia di un minuto
(Numero Uno, 1972)